

[Boligministeren.]

te, men jeg synes, at et og andet tyder på, at vi nok ikke kan klare det. De beretninger, man får selv fra de mindre provinsbyer om narkoproblemer og pornoproblemer, viser jo, at visse af disse meget mindre byer har problemer, der måske endda er værre end dem, man har i de meget større byer. Men jeg er da enig i, at kan vi gøre noget ved dette, skal vi gøre det.

Det var især hr. Holger Hansens direkte spørgsmål til mig, der fik mig til at tage ordet. Hr. Holger Hansen spurgte, hvad det var for et udvalg, der skulle nedsættes. Nu er det jo ikke normalt, at det er ministeren, der bestemmer, hvilken slags udvalg folkettingen nedsætter. Det er, så vidt jeg erindrer, udvalget for forretningsordenen, der tager sig af den side af sagen, men jeg tog også nærmest spørgsmålet som et spørgsmål om, hvilken indstilling jeg havde til problemet, og jeg ser da meget gerne, at man her får etableret et fast folketingsudvalg. Jeg synes, at disse spørgsmål om vor lokaliseringspolitik, om hele vor styring af samfundet og vor planlægningslovgivning er af en sådan karakter, at der bør være et fast udvalg, der løbende tager sig af disse ting, men jeg håber så, at andre, som måske er mere berettiget til at foretage denne henvendelse til folketingets præsidium eller folketingets udvalg for forretningsordenen, klarer disse ting.

Så spørger hr. Holger Hansen endvidere, om vi har de ting under forberedelse, som han savnede i min redegørelse. Jeg mener, at der i redegørelsen — det burde der i hvert fald — lå en klar tilkendegivelse af, at vi har disse ting under forberedelse, og det, der igennem alle årene har været savnet i det, der hidtil er lavet i landsplanudvalget, er den politiske styring bagved. Når hr. Holger Hansen sådan lidt sarkastisk spørger, hvad regeringen nu har gjort, så vil det vel være rigtigere at spørge: hvad har tidligere regeringer gjort? For det er jo ikke et nyt problem. Det er et problem, som vi har kendt længe, men man har vel ikke her i tinget haft politisk mod til tidligere at tage den politiske beslutning, der skulle til for at få disse ting klarer. Vi har altså tingene under forberedelse. Vi vil præsentere vort forslag i den kommende samling, vi vil, indtil det sker, holde udvalget, som vil blive

nedsat, underrettet og forsyne det med materiale, og så håber jeg, at den politiske vilje vil være til stede, når de beslutninger, som er nødvendige, skal tages.

Orla Møller: Allerede da vi havde åbningsdabat her i tinget i oktober måned, gjorde venstres ordfører, hr. Henry Christensen, opmærksom på, at der var nogle problemer på dette område, der skulle kigges nærmere på, og jeg vil gerne minde om, at ved den lejlighed gav jeg udtryk for, at her var et felt, som vi ganske afgjort i fremtiden blev nødt til at tage betydelig kraftigere fat på, end vi havde gjort tidligere. Når jeg drillede hr. Holger Hansen en lille smule med hensyn til halvhed eller dobbelthed, håber jeg ikke, at dette blev opfattet som værende i nogen ond mening. Jeg ønskede i og for sig blot med det at få trukket frem, at hvis man vil gøre noget på dette område, så må man, som boligministeren lige har udtrykt det, have politisk mod til at træde ind med meget stærkere restriktioner eller styring — det lyder måske lidt kønnere — for at klare disse problemer. Derfor er jeg glad for hr. Holger Hansens udtalelse om, at man ikke vil afvise at gribe til midler, der kan betyde en stærkere styring.

Jeg kunne godt i den forbindelse have lyst til at gøre opmærksom på, at det er altså ikke nok, som hr. Svend Haugaard gjorde, at tegne en dejlig lys skildring af, hvordan man har det uden for storbyerne, og oven i købet antyde, at man måske kunne klare nogle af storbyernes problemer ved at forbyde folk at flytte dertil. Det kan da vist aldrig være hr. Svend Haugaards mening, at vi under en eller anden form skal til at lave en slags stavnsbånd, måske oven i købet med omvendt fortegn. Det kan simpelt hen ikke lade sig gøre, og derfor er der sådan set noget fornuftigt i oplægget fra venstre om, at vi i hvert fald i første omgang må have afvejning, hvor restriktivt man skal tage fat på disse ting.

Det egentlig afgørende spørgsmål om, hvordan man får rettet på disse ting, er ikke først og fremmest eksperters opgave. Jeg er enig langt hen ad vejen med hr. Holger Hansen om, at det er nødvendig med ekspertviden på disse punkter, også ekspertviden, der kan hentes ind om, hvad der er sket i andre lande på dette område, men den